

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Cob/112/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4420200010
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4420200010.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členiek senátu JUDr. Martiny Balegovej a JUDr. Vlasty Ondrejovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bajkalská 19B, 826 58 Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: U. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. A. XXXX/XX, XXX XX O., zastúpený: KATONA LEGAL, s. r. o., so sídlom G. Czuczora 4, 940 01 Nové Zámky, IČO: 53 098 684, o zaplatenie 6 923,21 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 5Cb/1/2020 - 259 zo dňa 13. 05. 2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 5Cb/1/2020 - 259 zo dňa 13. 05. 2021 potvrdzuje.
- II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie sumy 6 923,21 eura s príslušenstvom tak, že žalobu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok právne odôvodnil ustanoveniami § 427, § 420 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Obč. zák.“, „OZ“), § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa voči žalovanému (šoférovi motorového vozidla) domáhal zaplatenie žalovanej sumy titulom náhrady škody upravenej v ustanovení § 420 Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že žalovaný spôsobil dňa 08. 12. 2015 v P. dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej vznikla škoda p. D. S.. Kanceláriou Systému zelenej karty v štáte nehody, ktorá odškodnila nároky poškodeného bolo Združenie maďarských poisťovacích spoločností, Kancelária poistenia motorových vozidiel. Táto si následne svoje nároky uplatnila u žalobcu v súlade s čl. 5.1. Internal Regulations. Keďže k dátumu nehody nebolo k vozidlu, ktoré riadil žalovaný, uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako to vyplýva z ustanovení § 3 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení vznikla žalobcovi v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 písm. b) zo zákona o PZP povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie a žalobca tak aj spravil, a to dňa 22. 05. 2017 plnil vo výške 7 961,69 eura, z čoho suma 1 038,48 eura predstavuje poplatok systému poistnej karty, na ktorý si žalobca nárok v žalobe neuplatnil. Uvedenú povinnosť si splnil žalobca v súlade s pravidlami Systému zelenej karty, kedy za vybavené

nároky plnil Kancelárii Systému zelenej karty v krajine miesta nehody. Žalobca žalobu v tejto veci podal jednak voči držiteľovi vozidla, voči ktorému si nárok uplatnil podľa § 3 ods. 1 zákona o PZP, §24 ods. 7 zákona o PZP a § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Voči tejto osobe bolo konanie ukončené vydaním platobného rozkazu. Voči žalovanému Jánovi Lábszkemu si nárok uplatnil podľa § 420 Občianskeho zákonníka ako voči osobe, ktorá viedla motorové vozidlo a ktorá mala spôsobiť nehodu.

Voči pôvodne žalovanému v rade 1., právnemu nástupcovi držiteľa motorového vozidla, a to obchodnej spoločnosti A. s. r. o. bolo už konanie právoplatne skončené nadobudnutím právoplatnosti a vykonateľnosti platobnému rozkazu voči tejto osobe. V konaní nebolo sporné, že k dopravnej nehode, ktorú z nedbanlivosti zaviniť žalovaný, došlo v W., t. j. v P. dňa 08. 12. 2015. Taktiež žiadna zo strán nerozporovala, že v dôsledku tejto dopravnej nehody došlo ku škode na zdraví pána D. S. a ani výška škody. Sporné medzi stranami nebolo ani to, že príslušná kancelária Systému zelenej karty v P. odškodnila nároky poškodeného D. S. v súlade s právnym poriadkom krajiny miesta nehody. Sporné v konaní nebolo ani to, že auto, t. j. motorové vozidlo ktorým bola spôsobená nehoda, nebolo v čase tejto dopravnej nehody povinne zmluvne poistené, ako to vyplýva z ustanovenia § 3 odsek 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Preto v súlade s ustanovením § 24 odsek 2 písmeno b) zákona o povinnom zmluvnom poistení vznikla žalobcovi povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca teda poskytol z poistného garančného fondu poistné plnenie dňa 22. 05. 2017, ktorú povinnosť si žalobca splnil v súvislosti s pravidlami Systému zelenej karty, kedy za vybavené nároky plnil kancelárii Systému zelenej karty v krajine miesta nehody, ako je uvedené vyššie. Ani uvedené medzi stranami sporné nebolo. Sporné medzi stranami však bolo, či žalovaný, ktorý tvrdil, že k nehode došlo v dôsledku, resp. pri plnení si jeho pracovných povinností, zodpovedá za škodu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, a to konkrétne podľa jeho ustanovenia § 420 odsek 1. T. j. či je daná vo vzťahu k žalobcovi jeho zodpovednosť za škodu, ktorú spôsobil aj keď z nedbanlivosti. Na základe vykonaného dokazovania, a to oboznámením sa s pracovnou zmluvou, ktorú uzatvoril žalovaný s obchodnou spoločnosťou A. X. s. r. o., X. 1, O., G.: XX XXX XXX, mal súd za preukázané, že žalovaný uzatvoril dňa 15. 03. v roku 2013 pracovnú zmluvu s uvedenou obchodnou spoločnosťou a v náplni práce mal aj rokovanie s obchodnými partnermi mimo územia Slovenskej republiky. Podľa šetrenia zabezpečeného cez Sociálnu poisťovňu súd zistil, že pracovný pomer žalovaného v tejto spoločnosti trval v čase od 17. 03. 2013 do 23. 05. 2016, t. j. aj v čase, kedy došlo k dopravnej nehode bol žalovaný zamestnancom uvedenej spoločnosti. Nie je sporné, že držiteľom motorového vozidla nebol žalovaný, ale jeho zamestnávateľ. Spoločnosť A. X. s. r. o., X. 1, O., G.: XX XXX XXX zanikla ku dňu 24. 05. 2016, kedy došlo k jej zlúčeniu so spoločnosťou NZ B. s. r. o., ktorá sa týmto stala právnym nástupcom zamestnávateľa žalovaného práve v dôsledku jeho zlúčenia sa so spoločnosťou NZ B. s. r. o. Žalovaný teda preukázal, že v čase dopravnej nehody bol v pracovnoprávnom vzťahu s držiteľom motorového vozidla, a to toho motorového vozidla, ktorým bola spôsobená nehoda. Žalovaný, keďže pre nečinnosť jeho bývalého zamestnávateľa, resp. jeho právneho nástupcu nevedel zabezpečiť ďalšie listinné dôkazy súvisiace s pracovnou cestou do P. a sám záznamami zo služobnej cesty, on ako zamestnanec nedisponoval, na preukázanie svojho tvrdenia, že v P. bol na služobnej ceste, navrhol vypočuť ako svedkov pána S. A. a svedka B. S.. Na základe výsluchu svedka B. S. mal súd preukázané, že v tom čase, keď sa stala dopravná nehoda chodievali na obchodné rokovania do W.. Pán B. S. bol takisto zamestnancom držiteľa motorového vozidla, t. j. spoločnosti A. X. s. r. o. K samotnej nehode sa vyjadriť nevedel, pretože si to nepamätal. Výsluchom svedka S. A., ktorý bol v podstate obchodným partnerom zamestnávateľa žalovaného (robil grafické návrhy pre firmu A. X. s. r. o.) mal však súd preukázané, že v rámci tejto spolupráce firmu A. X. s. r. o. zastupoval žalovaný. Svedok potvrdil tvrdenia žalovaného, že k nehode došlo v W. v čase keď aj on osobne sa v rámci obchodnej spolupráce mal stretnúť so žalovaným ako zástupcom firmy A. X. s. r. o. K samotnému stretnutiu však napokon nedošlo, pretože došlo k nehode, o čom ho informoval žalovaný telefonicky. Výpoveďou tohto svedka mal súd dostatočne preukázané, že v čase keď došlo k dopravnej nehode v P., v W., v súvislosti s ktorou žalobca plnil a v súvislosti s ktorou si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči žalovanému, bol žalovaný v pracovnom pomere so spoločnosťou A. X. s. r. o., bol jej zamestnancom. Súd mal výsluchom svedka T. A. a preukázané, že k dopravnej nehode došlo v čase, keď bol tento pracovne v W. a mal sa ako zástupca zamestnávateľa pracovne stretnúť so svedkom S. A. ako obchodným partnerom zamestnávateľa, t. j. cesta bola realizovaná v súvislosti s plnením si pracovných povinností žalovaného. Súd mal uvedené za dostatočne zistené, preto z hľadiska hospodárnosti konania ďalšie navrhované dokazovanie zamietol. Na základe zisteného skutkového stavu súd teda dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že ku škode síce došlo v dôsledku dopravnej nehody a v dôsledku tejto dopravnej nehody žalobca poskytol poistné plnenie tak, ako je popísané vyššie. Žalovaný však za túto škodu nezodpovedá, a to s

poukazom na ustanovenie § 420 odsek 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný za prípadnú škodu môže zodpovedať len podľa pracovnoprávných predpisov, ale jeho zodpovednosť voči žalobcovi daná nie je. Podľa § 420 odsek 2 Občianskeho zákonníka žalovaný ako zamestnanec za túto škodu teda nezodpovedá, ale za ňu zodpovedá jeho zamestnávateľ.

O trovách konania súd preto rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný si v konaní nárok na náhradu trov uplatnil, preto mu ho súd priznal podľa § 255 ods. 1 CSP, a to v celom rozsahu v konaní, vo vzťahu k nemu neúspešnom žalobcovi.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca zákonnej lehote odvolanie, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V odôvodnení podaného odvolania ďalej uviedol, že vodič je v spore pasívne legitimovaný, pretože zavinené porušil pravidlá cestnej premávky a v príčinnej súvislosti s uvedeným protiprávnym konaním spôsobil škodu poškodenému. Žalovaný celkom nepochybne zodpovedá za škodu podľa ustanovenia § 420 OZ a pretože škodu spôsobil vozidlom, ku ktorému nebola uzavretá poisťovacia zmluva, je súčasne osobou bez poistenia zodpovednosti, a to bez ohľadu na to, komu prislúchala povinnosť uzavrieť poisťovaciu zmluvu. I za neho navrhovateľ plnil poškodenému z poisťovacieho garančného fondu a má proti nemu z tohto dôvodu právo na náhradu podľa § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Samotná existencia pracovného pomeru nemôže v žiadnom prípade preukazovať, či v určitom konkrétne vymedzenom čase (v čase spôsobenia škody) bola vykonávaná činnosť v mene zamestnávateľa. Prijatím tohto záveru, by v praxi bolo takmer nemožné určiť zodpovednosť fyzických osôb, nakoľko takmer každá fyzická osoba je v pracovnoprávnom pomere voči svojmu zamestnávateľovi. Pre aplikáciu ust. § 420 ods. 2 OZ preto nepostačuje len predloženie pracovnej zmluvy - a jej predloženie automaticky zároveň neznamená, že je založená zodpovednosť zamestnávateľa za konanie jeho zamestnancov bez zohľadnenia ďalších nevyhnutných podmienok - nakoľko škodca musí uniesť dôkazné bremeno a kumulatívne preukázať aj druhý predpoklad aplikácie ust. § 420 ods. 2 OZ - a síce, že ku škode došlo v momente, kedy plnil úlohy inej fyzickej, alebo právnickej osoby.

Kritériom pre záver, či v konkrétnom prípade bola škoda spôsobená v rámci činnosti právnickej osoby, je miestny, časový a predovšetkým vecný (vnútorný, účelový) vzťah činnosti, pri ktorej bola škoda spôsobená, k prevádzkovej (obchodnej) činnosti, teda či objektívne išlo o činnosť konanú pre spoločnosť.

Konanie osoby, ktorá spôsobila škodu, však nemožno považovať za činnosť právnickej alebo fyzickej osoby - podnikateľa vtedy, ak konajúca osoba vybočila z medzí činnosti právnickej alebo fyzickej osoby (ide o tzv. exces konajúcej osoby). Škodou spôsobenou právnickou osobou v zmysle ustanovenia § 420 ods. 2 OZ nie je najmä, ak škodu spôsobil jej zamestnanec pri činnosti, ktorou sledoval výlučne uspokojovanie svojich záujmov, hoci k nej došlo v pracovnej dobe na pracovisku, a v takom prípade zodpovedá poškodenému priamo škodca.

Len konštatovanie okresným súdom, že žalovaný v 2. rade bol k dátumu škodovej udalosti, a to k dátumu 20. 02. 2013, zamestnancom žalovaného v 1. rade, nebolo postačujúce pre aplikovanie ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a zamietnutia žaloby voči žalovanému v 2. rade.

Svedkovia B. S. a S. A. nemôžu svojou výpoveďou preukázať skutočnosť, že žalovaný v čase dopravnej nehody vykonával činnosť v mene zamestnávateľa, nakoľko ani jeden zo svedkov nie je v postavení, ktoré by ho oprávňovalo pridelovať prácu žalovanému, a teda poveriť ho predmetnou pracovnou cestou, z čoho vyplýva, že ani nemôžu relevantným spôsobom potvrdiť výkon pracovnej činnosti v čase dopravnej nehody. Súd sa v tejto súvislosti vôbec nevysporiadal s možnosťou, že žalovaný na pracovnú cestu vôbec nemusel byť poverený svojím zamestnávateľom - a motorové vozidlo mohol použiť bez jeho vedomia - čo by znamenalo jeho automatickú zodpovednosť za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 OZ a čo sa v konaní vykonaným dokazovaním podľa názoru žalobcu nepodarilo vyvrátiť.

Súd pri aplikácii ust. § 420 ods. 2 OZ na prejedávaný prípad neposúdil všetky predpoklady, ktoré zákon pre jeho aplikáciu vyžaduje, a to predovšetkým časové hľadisko, na základe čoho rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko zo žiadneho vykonaného dôkazu v konaní nevyplývalo kumulatívne naplnenie predpokladov, ktorých naplnenie je potrebné preukázať k aplikácii ust. § 420 ods. 2 OZ.

5. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

V obsahu podaného vyjadrenia ďalej uviedol, že počas pracovnej cesty dňa 08. 12. 2015 šiel z O. služobným motorovým vozidlom do W. na pracovné stretnutie za kolegami, ktorí pracovali z home officu v W., po skončení meetingu s kolegami v W., mal na tento deň t. j. 08. 12. 2015 naplánované ďalšie pracovné stretnutie s partnerom vtedajšieho zamestnávateľa, a to s p. A. S., ktorý pre bývalého zamestnávateľa: A. X. s. r. o. robil grafické práce. Práve toto plánované stretnutie sa neuskutočnilo, nakoľko ešte pred stretnutím došlo k dopravnej nehode a žalovaný ho musel zrušiť, preto pána A. alovaný po nehode skontaktoval telefonicky a oboznámil ho, že pracovné stretnutie musia odložiť na inokedy, nakoľko sa mu stala nehoda. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný bol zamestnancom v tom čase u zamestnávateľa: spoločnosti A. X. s. r. o., nedisponoval s účtovnými a inými dokladmi z predmetného obdobia a nebolo možné preukázať listinnými dôkazmi jeho pracovnú cestu. Listiny neboli možné predložiť z dôvodu nečinnosti zamestnávateľa, pôvodne žalovaného v 1. rade a nie je logické očakávať, aby bývalý zamestnanec disponoval s listinnými dôkazmi o svojich pracovných cestách, nakoľko tie sa spravidla uchovávajú u zamestnávateľa. Za účelom preukázania skutočností uvedených žalovaným preto boli navrhnutí svedkovia: p. S. B. a p. A. S., z výpovedí ktorých je zrejmé, aké pracovné činnosti vykonával žalovaný, aj jeho bežné zahraničné pracovné cesty a rokovania s partnermi mimo sídla firmy, aj to, že došlo k odrieknutiu plánovaného stretnutia z dôvodu dopravnej nehody ktorá sa stala približne pred 5-6 rokmi. Nie je možné reálne očakávať, aby nezainteresovaná osoba si pamätala dátum a presný čas dopravnej nehody, ktorá postihla jej obchodného partnera, takáto osoba si môže pamätať len skutočnosti relevantné bez podrobnosti, avšak svedkovia potvrdili ročné obdobie, ako aj rok kedy malo dôjsť k dopravnej nehode podľa ich vedomostí, taktiež miesto dopravnej nehody, a to, že práve z dôvodu tejto dopravnej nehody došlo k odrieknutiu pracovného stretnutia.

Súd správne vyhodnotil dôkazné prostriedky a prihliadol na skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo, a to najmä, že žalovaný v čase kedy došlo k dopravnej nehode bol v pracovnom pomere u zamestnávateľa držiteľa vozidla a bol na pracovnej ceste, ktorá bola realizovaná v súvislosti s plnením si pracovných povinností, pre škodu žalovaný nezodpovedá s poukazom na § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej žalovaný si svoje tvrdenia dostatočne a relevantnými dôkazmi preukázal, kým žalobca tvrdenia žalovaného nevedel vyvrátiť, neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, a preto žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v predmetnom spore.

6. K podanému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, pričom uviedol, že žalovaný uviedol len tvrdenia, ktoré už boli pred okresným súdom prezentované a ku ktorým už žalobca zaujal stanovisko v podanom odvolaní.

7. K podanému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, pričom uviedol, že žalobca nevyvrátil dôkazy, a to najmä svedecké výpovede, ktoré potvrdili pracovnú cestu a pracovné povinnosti vykonávané žalovaným v čase škodovej udalosti, nenavrhol ďalšie dôkazy, neuniesol dôkazné bremeno zaťažujúce žalobcu.

8. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, prejednal vec bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP a po prejednaní veci v medziach podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v danom prípade nedôvodné, keďže rozsudok prvoinštančného súdu je vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie, aj v rozhodujúcom rozsahu správne odôvodnil. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, v súlade s § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací

súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej ako aj právnej stránke, ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže sice doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania, a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

11. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na nepochybne zistený skutkový stav, podľa ktorého došlo dňa 08. 12. 2015 k dopravnej nehode spôsobenej žalovaným, pričom v konaní taktiež bolo nepochybne preukázané, že vozidlo ktorým žalovaný spôsobil predmetnú dopravnú nehodu nemalo v čase spôsobenia dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie, pričom žalobcovi v zmysle § 3 ods. 1 zákona o PZP, vznikla povinnosť poškodenému z poistného garančného fondu uhradiť poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca takéto poistné plnenie z garančného fondu dňa 22. 05. 2017 poskytol, a to celkom vo výške 7 961,69 eura. Žalobca si v konaní uplatnil nárok z uvedenej sumy po odpočítaní poplatku Systému zelenej karty v sume 1 038,48 eura. Žalobca si teda následne uplatnil voči žalovanému nárok na plnenie v zmysle ust. § 420 ods. 2 Obč. zák.

12. Podľa ust. § 420 ods. 2 Obč. zák. škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

13. Podľa argumentácie žalobcu v podanom odvolaní, žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a v konaní nebolo dostatočným spôsobom preukázané naplnenie predpokladov aplikácie ust. § 420 ods. 2 Obč. zák., pričom teda žalovaný nepreukázal, že v čase dopravnej nehody vykonával činnosť v mene zamestnávateľa a uvedenú skutočnosť nepreukázali ani svedkovia B. S. a S. A., pričom taktiež samotná existencia pracovnoprávneho pomeru nemôže v žiadnom prípade preukazovať, či v určitom konkrétne vymedzenom čase bola vykonávaná činnosť v mene zamestnávateľa.

14. Podľa ust. § 187 ods. 1 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Podľa ust. § 187 ods. 2 CSP dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

15. Vychádzajúc z obsahu spisu mal odvolací súd ďalej za preukázané, že žalovaný v konaní predložil pracovnú zmluvu, ako zamestnanec, uzavretú dňa 15. 03. 2013 so zamestnávateľom A. X. s. r. o., O., pričom v bode 1. tejto zmluvy bolo náplňou práce žalovaného - komunikácia a účasť mimo SR a rokovanie s obchodnými partnermi. Z ďalšieho obsahu tejto pracovnej zmluvy nevyplýva akékoľvek obmedzenie zamestnávateľa vo vzťahu k iniciatíve zamestnanca v tom-ktorom časovom období realizovať túto konkrétnu náplň práce. Predmetná pracovná zmluva, resp. pracovný pomer žalovaného, teda trval od 15. 03. 2013 do 26. 05. 2016, t. j. v čase vzniku poistnej udalosti (dňa 08. 12. 2015). Ďalším vykonávaným dôkazom, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal, bola výpovede svedkov, a to B. S. a D. S., z ktorých súd vo vzájomnej súvislosti vyvodil záver, že v čase vzniku poistnej udalosti, žalovaný vykonával činnosť zamestnanca, spočívajúcu v plnení pracovnoprávných povinností, a teda odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v tomto smere uniesol dôkazné bremeno, ktoré ho v zmysle ust. § 420 ods. 2 Obč. zák. zbavuje zodpovednosti za škodu s tým, že jeho zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je dotknutá.

16. Žalobca v priebehu konania, ako aj v podanom odvolaní, verbálne spochybňoval predmetnú dôkaznú argumentáciu žalovaného, avšak len v teoretickej rovine bez vecného spochybnenia dôkaznej argumentácie žalovaného, a preto odvolací súd dospel k záveru, že ním podané odvolanie nie je dôvodné. S poukazom na uvedené, ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, preto odvolací súd dospel k záveru, že je dôvod na potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

17. nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, a to tak, že nakoľko úspešnou stranou v odvolacom konaní bol žalovaný, bol mu priznaný voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie.

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).